

Sygn. akt: III AUa 294/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Iwona Szybka

Sędziowie: SSA Jolanta Wolska (spr.)

SSA Lucyna Guderska

Protokolant: stażysta Paulina Działońska

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2012 r. w Łodzi

sprawy **K. J.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.**

o wysokość świadczenia,

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Kaliszu z dnia 10 stycznia 2012 r., sygn. akt: V U 1373/11;

oddala apelację.

Sygn. akt: III AUa 294/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 października 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych – Oddział w O., działając na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.), powoływanej dalej jako „ ustawa o emeryturach i rentach z FUS ”, a w szczególności art. 111 tej ustawy, przeliczył ubezpieczonemu K. J. od 1 września 2011 r. emeryturę, przyjmując do obliczenia wysokości świadczenia podstawę wymiaru z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, tj. z lat: 1964 – 1991, ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru 142,82 % oraz kwotą bazową 1829,24 zł. W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony domagał się jej zmiany poprzez przeliczenie świadczenia przy uwzględnieniu w podstawie wymiaru zarobków z 10 lat kalendarzowych, tj. z lat: 1966 – 1975.

Organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Kaliszu wyrokiem z dnia 10 stycznia 2012 r. oddalił odwołanie.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w następującym stanie faktycznym:

Wnioskodawca K. J., urodzony (...), pobierał rentę inwalidzką od dnia 29 sierpnia 1995 r. Do ustalenia podstawy wymiaru tego świadczenia przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 6 lat kalendarzowych z ostatnich 15 lat kalendarzowych przypadających przed datą zgłoszenia wniosku o świadczenie, tj. z lat 1980 - 1985. Podstawę wymiaru obliczono przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 110,87 % przez kwotę bazową obowiązującą w dacie złożenia wniosku o rentę, a mianowicie 580,42 zł.

Kolejną decyzją z dnia 21 kwietnia 1999 r. pozwany organ rentowy przeliczył odwołującemu się rentę z tytułu niezdolności do pracy, obliczając ją według zarobków z 20 lat kalendarzowych z okresu ubezpieczenia od 1 stycznia 1964 r. do 31 grudnia 1991 r., ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru 142,53 % oraz kwotą bazową 666,96 zł.

Decyzją z dnia 30 lipca 2004 r., załatwiając wniosek z 26 lipca 2004 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych – Oddział w O. przyznał K. J. od 1 lipca 2004 r. emeryturę, obliczając ją według zarobków z 20 lat kalendarzowych: 1964, 1966 – 1977, 1980 – 1981, 1983 – 1985, 1988 – 1989, co dało wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 142,47 %. Przy obliczaniu świadczenia zastosowano nową kwotę bazową, tj. 1829,24 zł. Staż pracy ustalono na 38 lat.

Decyzją z dnia 6 października 2008 r. przeliczono wnioskodawcy świadczenie według zarobków z 20 lat: 1964, 1966 – 1977, 1980 – 1981, 1983 – 1985, 1988, 1991, ze wskaźnikiem 142,77 % i dotychczasową kwotą bazową.

W dniu 23 września 2011 r. K. J. wystąpił do organu rentowego o przeliczenie podstawy wymiaru emerytury z uwzględnieniem zarobków z lat 1966 – 1975. W rozpoznaniu tego wniosku organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję z dnia 6 października 2011 r., na mocy której dokonał przeliczenia świadczenia według zarobków skarżącego z lat: 1964, 1966 - 1977, 1980 – 1981, 1983 – 1985, 1988, 1991, ze wskaźnikiem podstawy wymiaru 142,82 zł. Do obliczenia emerytury wzięto dotychczasową kwotę bazową oraz staż pracy wynoszący 40 lat i 7 miesięcy.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd pierwszej instancji wywiódł, że odwołanie ubezpieczonego jest niezasadne, ponieważ organ rentowy, uwzględniając treść art. 111 ust. 1 oraz art. 15, cytowanej wcześniej ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ustalił wysokość emerytury odwołującego się, stosując najkorzystniejszą z możliwych podstawę wymiaru świadczenia, tj. podstawę ustaloną według zarobków z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, ze wskaźnikiem wynoszącym 142,82 %.

W ocenie Sądu orzekającego, w świetle obowiązującego prawa, nie ma możliwości przeliczenia podstawy wymiaru emerytury w sposób wskazany przez odwołującego się, tj. z 10 lat kalendarzowych: 1966 – 1975, ponieważ lata te nie mieszczą się w dwudziestolecie przypadającym bezpośrednio przed rokiem, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę (1984 – 2003) lub rentę (1975 – 1994), ani też przed rokiem, w którym uprawniony wystąpił z wnioskiem o ponowne ustalenie wysokości emerytury (1988 – 2007).

Co do powołanego przez wnioskodawcę w treści odwołania przepisu art. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2011 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 187, poz. 112), to nie ma on zastosowania w przedmiotowej sprawie, gdyż odnosi się jedynie do kwestii obliczania kapitału początkowego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd pierwszej instancji, powołując się na treść art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł, jak w sentencji swojego wyroku.

Wyrok ten zaskarżył apelacją K. J., domagając się jego zmiany poprzez przeliczenie emerytury z zastosowaniem podstawy wymiaru świadczenia z 10 lat kalendarzowych, a mianowicie z lat: 1966 – 1975, ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru 168,24 %. W uzasadnieniu strona apelująca podniosła, że żądany przez nią sposób przeliczenia wysokości emerytury jest dopuszczalny w świetle ustawy z dnia 28 lipca 2011 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, która w szczególności nadała nowe brzmienie art. 174 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS.

Pełnomocnik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych – Oddziału w O. wnosil o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem Sąd Okręgowy wydał trafne rozstrzygnięcie, które znajduje uzasadnienie w całokształcie okoliczności faktycznych sprawy oraz w treści obowiązujących przepisów prawnych, w niczym nie naruszając art. 233 § 1 k.p.c.

W myśl przepisu art. 111 ust. 1, powołanej wyżej ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,

2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,

3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Zasadnie przyjął Sąd orzekający, że z wyraźnego brzmienia powołanego wyżej przepisu (zwłaszcza art. 111 ust. 1 pkt 2) wynika, iż warunkiem zastosowania wymienionego w nim sposobu przeliczenia wysokości świadczenia, a mianowicie przeliczenia z 10 lat kalendarzowych, jest to, aby lata te mieściły się we wskazanym w przepisie dwudziestolecu poprzedzającym bezpośrednio rok, w którym został zgłoszony wniosek o emeryturę lub rentę albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty.

Sąd Apelacyjny podziela w pełni ustalenia oraz wywody prawne zaskarżonego wyroku w części, w której zostało wywiedzione, że wskazywane przez ubezpieczonego 10 lat kalendarzowych, a mianowicie lata: 1966 – 1975, wykraczają poza dopuszczalne dwudziestolecie, z którego można wybrać 10 lat do obliczenia podstawy wymiaru świadczenia na podstawie art. 111 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Nie ma racji K. J. twierdząc, że dochodzonego przez niego przeliczenie wysokości emerytury ma uzasadnienie prawne w treści nowego brzmienia art. 174 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (brzmienia nadanego ustawą z dnia 28 lipca 2011 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych – Dz.U. Nr 187, poz. 112). Zgodnie z tym przepisem, podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu przed dniem 1 stycznia 1999 r. Treść regulacji prawnej wskazuje na to, że ma ona zastosowanie przy ustalaniu kapitału początkowego, co nie miało miejsca w rozpatrywanej sprawie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny nie znalazł usprawiedliwionych podstaw do uwzględnienia apelacji wnioskodawcy, którą z mocy art. 385 k.p.c. oddalił.